

Бѣдната ученичка.

Госпожица М.! Госпожица класната! -- съ радостенъ викъ посрѣщнаха ученичкитѣ отъ I-и кл. на трикласното училище въ С. появата на учителката М. на стълбата. Когато слѣдъ минута тя влѣзе въ класната стая, стройна, простичко, но спретнато облѣчена, ученичкитѣ прави въ почителна поза, бѣха впили въ нея погледи, пълненъ съ обичъ и довѣрие. Учителката съ весела усмивка изгледа редоветѣ, поздрави дѣцата съ клюмане на глава и съ тихъ, но звученъ гласъ произнесе: „на молитва!“

Дѣтскитѣ погледи се устремиха къмъ изтокъ съ благоговѣние. Свърши се молитвата. произведе се лекъ шумъ и шепнене, слѣдъ което всѣко дѣте бѣше на мѣстото си и чакаше да заговори любимата му учителка.

Обучението се започна съ повторение на миналия урокъ. Задаваха се живи, интересни въпроси. Всѣко отъ дѣцата бързаше да повдигне ржка. Погледитѣ блещѣха, щастлива усмивка и лека червенина се разливаше по лицата на ония, на които се посочваше да отговорятъ на зададения въпросъ.

Урокътъ вървѣше оживено. По едно врѣме дѣцата на прѣднитѣ столове, зашаваха, зашушнаха; нѣкои се поиздигнатъ, седнатъ, повдигнатъ ржка, свалятъ я: забѣлѣзва се нѣкакво смущение. М. ги изгледа и погледа ѝ се спрѣ на едно отъ близко седещитѣ дѣца.

— Какво ти е, Димитрова? запита учителката, като прѣкъсна прѣподаването.

Дѣтето, къмъ което се отнасяше запитването, опита се да стане, пошепна нѣщо и падна връзъ другарката си.

Тишина. Дѣцата поблѣднѣли отъ страхъ, стоеха като вкаменени. М. се спусна къмъ примрѣлото дѣте. Въ първия мигъ тя не знаеше какво да прави и само втрещено се вгледваше въ изнемошѣлото съ червена косица и затворени очи момиченце.